

LEXIKON ŠKOLNÍCH STRAŠIDEL

ŠKOLNÍ ROK 2024/2025

Obsah:

Zpozdílek	3-4
Křídožrout I.	5-6
Bichložrout	7-8
Fintín drobný	9-10
Škodič jídelní	11-12
Křídožrout II.	13-14
Onoseto Samoseto	15-16
Sešitožrout	17
Antiúkoláček	18-19

Zpozdílek

<u>velikost:</u>	30 cm
<u>věk:</u>	v tuto chvíli je mu 102 let
<u>žije:</u>	v hodinách, které visí na chodbách
<u>čím se živí:</u>	ocucává ručičky hodin a energii získává z poznámek za zpoždění
<u>vzhled:</u>	měří asi 30 cm, tělo připomíná krabičku na vejce, pod výrazným obočím se mu koulí dvě oči
<u>záliby:</u>	Když zahlédne děti, které mají ještě tři minuty do chvíle, než začne zvonit, posune jim schválně ručičky na hodinách, aby přišly pozdě.

Příběh:

Jednomu klučinovi z 2. stupně se začalo dít něco divného. Byl zvyklý chodit vždycky všude včas, byl to totiž šprt. Když poprvé přišel pozdě na hodinu, nemohl tomu uvěřit. Pan učitel mu vynadal. Ptal se, kde se courá a on nevěděl, co odpovědět. Mohl za to Zpozdílek, který posunul ručičky hodin. Skřítek tohoto hochy pozoroval už delší dobu. Věděl, že chodí stále včas, tak si z něj chtěl udělat legraci a pomstít se mu za to, že je šprt.

Jednoho dne šel hošík zase po schodech do třídy, skřítek ho zahlédl a přenastavil hodiny. Najednou ale začalo zvonit a kluk věděl, že to zase nestihne a dostane zápis. Od doby, kdy ve škole Zpozdílek škodí, si na něj pan učitel zasedl. Stále dokola řeší, co se s ním stalo a proč se tak změnil. Dokonce si kvůli tomu zavolal rodiče. Když zjistil, že rodiče mají přijít do školy, vyděsil se, protože si myslel, že ho doma potrestají. Nešel ten den ani domů, jak se bál, a nechal se raději zavřít přes noc ve škole.

Když se v noci ocitl na chodbě, všiml si, že něco leze po hodinách. Lekl se, zaječel a najednou to něco spadlo přímo před něj. Ze země sebral podivné stvoření, které se celé klepalo strachy. Zeptal se ho, kdo je a co tady dělá. Skřítek zašeptal, že je Zpozdílek a že je to on, kdo způsobuje, že chodí pozdě do hodin. Kluk se v první chvíli naštvál a chtěl skřítkovi ublížit. Ten ale začal brečet. Litoval toho, že mu tak škodil. Kluk projevil svou dobrou vůli, skřítko mu bylo líto, a tak ho nechal být. Na oplátku Zpozdílek slíbil, že už mu nebude škodit.

Nakonec se spolu skamarádili a domluvili se na tom, že bude lepší, když naši školu opustí a bude své lumpárny zkoušet někde jinde.

Sára Vrabcová, Natálie Samoelová, 8. A

Křídožrout 1.

<u>velikost:</u>	umí se zmenšovat i zvětšovat maximálně do velikosti 1,5 m
<u>věk:</u>	žije do té doby, než ze třídy zmizí všechny křídly
<u>žije:</u>	za tabulí
<u>čím se živí:</u>	křídami
<u>vzhled:</u>	má středně hubenou postavu, velkou kulatou hlavu, místo očí knoflíky, na břicho má třetí oko, nosí hábit, místo vlasů mu rostou listy, které používá jako maskování, na hábitu mu visí rolničky
<u>záliby:</u>	rád shazuje a láme křídly, když něco provede, tak začne páchnout

Příběh:

V Liberci je jedna menší škola, do které chodí tradičně děti. Jednoho dne po odpoledním vyučování parta čtyř kluků hrála v šatně stolní tenis. V budově už moc lidí nebylo, jen pár učitelů. Když kluci ping-pong dohráli, slyšeli z jedné třídy podivné skřípání a škrábání. Trochu se báli, ale stejně se šli podívat. Hned od dveří je zaujalo, že se všude povalovaly polámané křídly a ještě to tam strašně páchlo. Proto začali třídu prohledávat, ale nic nenašli. Protože se stejná situace opakovala i druhý den, řekli si, že téhle záhadě musí přijít na kloub. Po vyučování se schovali pod lavice a čekali. Po pěti minutách se začalo něco dít. Nejprve u tabule uslyšeli skřípání, najednou se křídly začaly lám15-16at a mizet. Kluci se vyděsili, protože na první pohled nikoho, kdo by za to mohl, neviděli. Zvedli se a šli se podívat blíž. Najednou to spatřili. Zvláštní tvor. Nevěděli, co dělat. Podívali se na sebe a pohledem si řekli, že to uloví. Jak se ale po něm ohnali, skřítek najednou zmizel. Od té doby se ve škole nic podobného nestalo. Hoši byli rádi, že tvor zmizel sám od sebe a nemuseli ho chytat. Společně ho pojmenovali jako Křídožrouta, protože se živil křídami.

Vojtěch Bílek, Adam Franců, 7. B

KŘÍDOŽROUT

Bichložrout

(bichlochrapus anihilus)

<u>velikost:</u>	cca 30 cm
<u>věk:</u>	25 až 30 let
<u>žije:</u>	na zadních poličkách v knihovně, parapetě v knihovně nebo občas v knižní skříní ve třídách
<u>čím se živí:</u>	okousává stránky knih, čím jsou napínavější, tím větší je pravděpodobnost, že už se konec nedozvíme
<u>vzhled:</u>	má dlouhé tělo, velkou čelist s ostrými zuby, dvě placaté nohy a jedno oko se zeleným obočím, na zadní straně hlavy mu plandají vlasy většinou modré nebo zelené barvy, na břiše mu s věkem přibývají třpytivé kamínky, má dlouhé ruce s třemi drápy na každé a černé tělíčko
<u>zajímavosti:</u>	Průhlednou pelerínu používá jako deku. Když se někomu podaří mu ji sebrat, má šanci zkusit si s Bichložroutem promluvit v jeho jazyce. Má zálibu v pentlích a provázcích, které hromadí a sbírá. Panicky se bojí vody, ačkoli se zjistilo, že mu nijak neublíží. Je plachý, ale v případě, že si myslí, že je bezbranný, je schopen pořádně kousnout.

Zpráva o výskytu Bichložrouta ze dne 27. září 1974:

Před dvěma měsíci v naší školní knihovně vypukl požár, při němž došlo k rozsáhlým ztrátám na knihách. Naše milovaná knihovnice Marie tak musela na dva měsíce do jídelny, kde nakládala na talíře knedlíky.

Dnešní den, 27. 9. 1974, se stal významným, jelikož se knihovna po důkladné rekonstrukci znovu otevírá. Nyní se základní škola v obci Přepeře může pochlubit nejrozsáhlejší sbírkou detektivních románů v České republice.

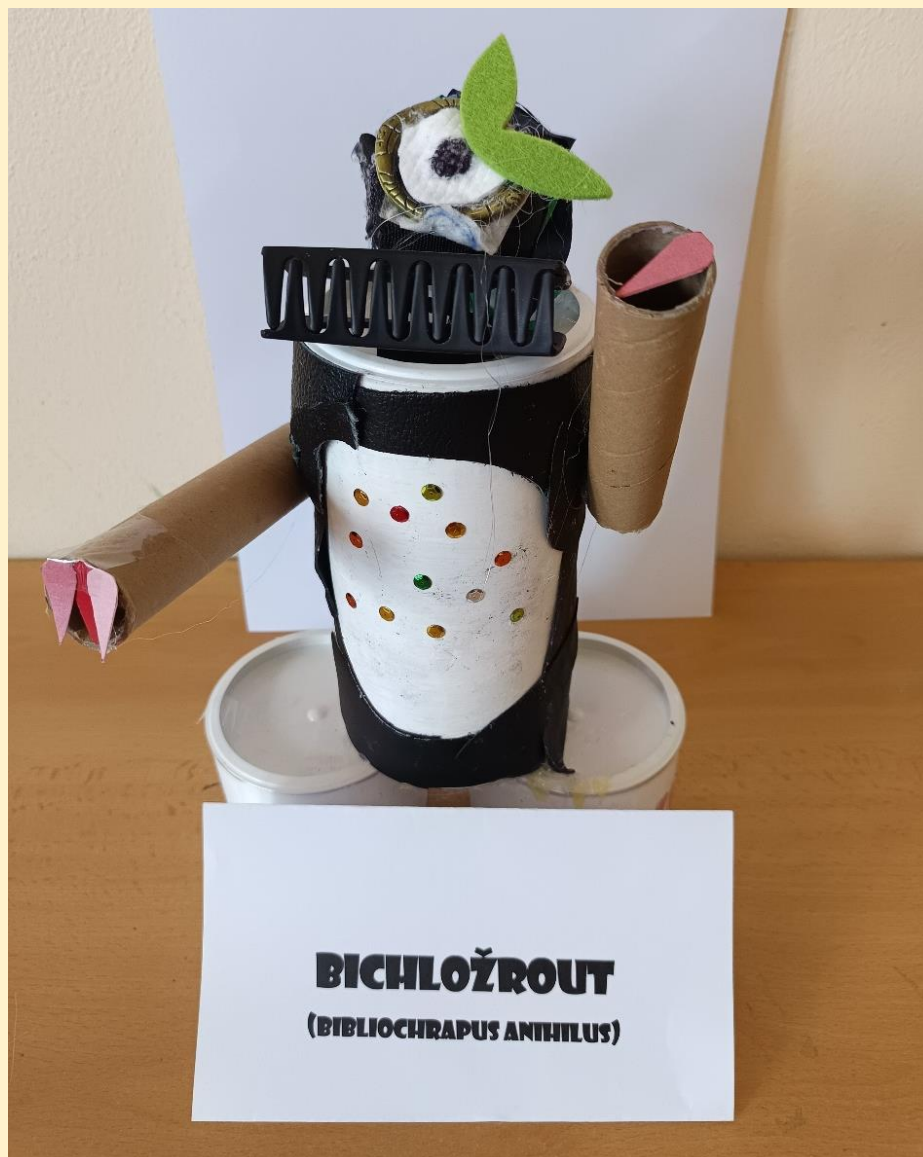
Po dvou dnech od otevření nastal velký šok, kdy se v oddělení detektivek objevily samé prázdné vazby. Všechny příběhy z knih zmizely. K záhadě došlo pravděpodobně během noci. Když to knihovnice Marie zjistila, okamžitě zamířila se svému stolu. V šuplíku měla totiž rozečtenou jednu detektivku a chtěla se přesvědčit, v jakém je stavu, zda ji náhodou také nepostihla ona zvláštní událost. Otevřela šuplík a najednou na ni něco vyskočilo. Leknutím vykřikla, ale jinak zachovala chladnou hlavu. Okamžitě ji napadlo, že by mohlo jít o Bichložrouta, který se mohl do knihovny dostat jedině tak, že se přichytit k noze

nějakého návštěvníka v den slavnostního znovuotevření knihovny. Teorii, že jde o Bichložrouta, nahrávají i okousané stránky. Marie se sebrala a za stálého halekání, kterým chtěla přivolat pomoc, utíkala za skřítkem. Ten jí ale zmizel z dohledu někde u jídelny. Křik zaslechl školník August, a tak se rozeběhl za Marií, aby zjistil, co se děje. Společně pak po několika minutách objevili Bichložrouta, jak okousává tajné recepty na horní polici v jídelně. Podařilo se jim ho chytit do sklenice.

Od té doby stojí u vchodu do naší školní knihovny ochranka, která důkladně prohledává každého, kdo do ní vchází, aby se ujistila, že se Bichložrout nepřichytil k nějakému z návštěvníků.

Vedení školy bylo nuceno zakoupit všechny zničené knihy znovu. Již zmíněný exemplář Bichložrouta byl přenesen do ZOO, kde se stal světovým unikátem a proslavil naši obci.

Štěpán Dlask, 6. B

Fintín drobný

- velikost: v průběhu života roste, když se narodí, měří okolo 10 cm, jak mu roky přibývají, zvětšuje se, nejvyšší jedinec je odhadován na 17 cm
- věk: je v podstatě nesmrtelný, dožívá se neuvěřitelných 150 let
- žije: na naší škole je asi 10 Fintínů, žijí ve třídách vždy v nějakém koutě, nejlépe za topením, vyhrabou si velkou noru s malým vchodem, aby byla co nejméně nápadná
- čím se živí: skoro vším, co najde, nejraději má barevné provázky, obrázky, kousky látky atd.
- vzhled: má tvar brambory na malých tlustých nožičkách, jeho ruce jsou dlouhé a hubené, nejroztomilejší jsou jeho oči, ty jsou velké a mají zelenou, hnědou nebo modrou barvu, Fintíni mají zelené vlasy, ale někdy si je barví na fialovo nebo na modro, nemají viditelný nos
- záliby: rád se fintí, proto si „natrvalo vypůjčuje“ různé barevné věci, které si děti nosí do školy a vypadnou jim z aktovky (někdy se nezdráhá pro ně vlézt přímo do tašky), umí skvěle šít, z uloupených věcí si vyrábí ozdoby a doplňky, každý správný Fintín s sebou nosí svou schránku na poklady, které získá. Někteří Fintíni si ochočí Ťuflíky, kteří vypadají jako bambule.

Příběh:

Jednou mi z tašky zmizel kousek bavlnky na háčkování, jindy celá fixa z penálu. Bylo to divné, ale řekla jsem si, že mi věci někde vypadly a oželela jsem je.

Loni v zimě se mi ale přihodila divná věc. O přestávce si čtu a najednou si všimnu dlouhé ručky, která něco hledá v mém penálu. Podívám se, komu ruka patří, a uvidím malého tvorečka se směšně velkou schránkou na rameni. Jen se na něj podívám, přiloží si prst na rty a naznačí, ať jsem potichu. Pak zamává a uteče rychleji, než stihnu něco říct. Nikomu jsem to neřekla, ale uvědomila jsem si, že by mohl mít na svědomí ztrátu mých věcí. Určitě mi nechtěl ublížit. Od té doby mi také věci přestaly mizet. On ale nezamizel. Občas zahlédnu malého Fintínka, jak jsem ho pojmenovala, v cizí aktovce. Když si mě všimne, zamává mi.

Kateřina Sychrová, 6. A

FINTÍN DROBNÝ
+
ŤUFLÍK

Škodič jídelní

<u>velikost:</u>	30 cm
<u>věk:</u>	je nesmrtelný
<u>žije:</u>	v kuchyni
<u>čím se živí:</u>	kořením
<u>vzhled:</u>	je modrý se žlutými vlasy a velkýma očima
<u>záliby:</u>	rád škodí na připravovaných jídlech, dělá z nich nepoživatelnou hmotu

Příběh:

Děti byly vždy ve školní jídelně spokojené. Chutnalo jim, mohly si vybírat z nabídky několika jídel, ale jednou se něco stalo. Nikdo to nechápal, hlavně jedna paní učitelka, která měla zrovna dohled v jídelně. Děti se oběda skoro nedotkly, po prvním soustu začaly talíře rovnou odnášet. Paní učitelce to bylo divné, a tak začala děti zastavovat a ptát se jich, proč jídlo nesnědly. Dostalo se jí shodné odpovědi: „Nechutná nám to.“ Nelenila a šla se zeptat do jídelny, jestli se s jídlem něco nestalo, jestli kuchařky nezměnily recepty nebo nezměnily dodavatele surovin, ale k žádné změně nedošlo. I vedoucí jídelny z toho byla smutná. Sama vždy v průběhu vaření ochutnává a vše bylo celou dobu v pořádku.

Paní učitelka dohlížela v jídelně i další den a situace se opakovala. Bylo to vážně divné, ale nenapadalo ji nic, co by s tím mohla udělat. Jednoho dne musela něco vyřídit paní vedoucí z jídelny a vzala to přes kuchyň. Nikdo tam zrovna nebyl, protože se přebíralo zboží. Vtom si všimla malého stvoření na lince. Zahlédla, jak tam sype něco do hrnce. Neváhala ani minutu a rychle po stvoření skočila a vykřikla: „Tak to ty jsi ten škodič, co kazí jídlo? Počkej, co z tebou udělám!“ Stvoření se na ni zděšeně podívalo, zastydělo se a prosilo, že už to nikdy neudělá. Paní učitelka se nad ním smílovala a řekla mu, že ho pustí pod podmínkou, že se už nikdy nevrátí. Stvoření souhlasilo a od té doby ho už nikdo nikdy neviděl.

Vše se vrátilo do starých kolejí. Dětem zase začalo chutnat a když se všichni od paní učitelky dozvěděli, co se v kuchyni dělo, pojmenovali stvoření Škodičem jídelním.

Gabriela Lukešová, Barbora Mackovčinová, 6. C

ŠKODIČ JÍDELNÍ

Křidožrout II.

<u>velikost:</u>	30 cm
<u>věk:</u>	35 let
<u>žije:</u>	v květinách
<u>čím se živí:</u>	mokřými křídami
<u>vzhled:</u>	má modré tělo, na kterém jsou vidět barevné hvězdičky a koulíčky, obličej zdobí světlezelený nos a hlavu květináč
<u>zajímavost:</u>	protože žije v květináči, ve kterém se často najdou i kousky kříd, myslí si, že když budou kříd zalité, že z nich vyroste květina

Příběh:

Byl obyčejný den, a tak se šlo jako vždy do školy. Pro naši kamarádku se tento den stal ale neobyčejným.

Po vyučování ji čekalo ještě doučování. Jako pokaždé šla do třídy, kde měla čekat na paní učitelku. Ještě než vzala za kliku, něco ji zarazilo. Něco bylo jinak. Ze třídy se ozývaly podivné zvuky. Otevřela dveře a uviděla menší postavu. Nechtěla ji vyplašit, tak se k ní začala pomalu přibližovat. To stvoření se ale leklo a uteklo. Kamarádka uviděla na zemi jen mokré a okousané kříd. Vrtalo ji to hlavou, na doučování se nemohla vůbec soustředit, jak se těšila, že svůj zážitek hned ráno řekne holkám.

Děvčata ji poslouchala s otevřenou pusou. Společně pak vymyslely, že se ten tvor asi živí křídami, takže je schovají a on se už určitě neukáže. Kříd uložily do skříně. Myslely si, že tam je určitě skřítek nenajde. Druhý den přišly, otevřely dvířka skřínky a co neviděly, kříd byly zase okousané. Řekly si, že to musí chytit. Kamarádka, která stvoření viděla, tvrdila, že ten tvor není zas až tak velký, že by se mohl vejít do větší sklenice. Nastražily na něj tedy past. Pod tabulí rozsypaly kousky mokřých kříd, schovaly se pod lavice s připravenými sklenicemi a čekaly. Netrvalo to vůbec dlouho, když zaslechly chroupání a mlaskání. Podívaly se na sebe, daly si signál, že mohou z úkrytu opatrně vyrazit. Každá šla z jiného směru. Jedné z nich se podařil rychlý chvat a už měla tvorečka zavřeného uvnitř sklenice. Vůbec nevypadal děsivě, byl vystrašený a z pusy mu vypadávaly kousky kříd, které nestihl dojíst. Začal prosit, ať ho pustí. Kamarádky se začaly domlouvat, co udělají. Bylo jim ho nakonec líto, a tak si řekly, že ho pustí. Musel jim ale slíbit, že se už ve škole neukáže. Poradily mu, ať jde raději do blízkosti školky nebo nějakého dětského hřiště, že tam po dětech zůstávají zbytky kříd a ty když sní, nikomu chybět nebudou.

Křidožrout poděkoval a přestěhoval se ven. Ve škole se od té doby přestaly ztrácet kříd.

Denisa Radová, Oleksandra Tomnikovská, 6. C

Onoseto Samoseto

- velikost: může mít jakoukoliv velikost, závisí na tom, kde žije
- věk: dožívá se 9 let
- žije: většinou se schovává do nějaké skříňky, do které nikdo nechodí, pokud taková skříňka není, schová se do bedýnky rozhlasu
- čím se živí: živí se vším, na co narazí, třeba je to guma, lepidlo, sešity, odpad...
- vzhled: může se změnit na jakýkoliv předmět, např. na židli, kterou potom rozbije okno. Pověštinou vypadá jako duch se svou specifickou barvou. Nosí čepici a pod ní kouká jedno až tři oči. Na sobě může mít cokoli, co se na něj nalepí, když cestuje pod lavicemi
- zajímavost: oblíbí si vždy tak jednoho až dva žáky, kterým dělá nejvíce problémů, může mít svého mazlíčka – myšišneka nebo mouchu. Pozor! Když se zraní, je agresivní. Vyskytuje se nejen ve škole, ale můžete ho najít i doma, když si ho přinesete v tašce.

Příběh:

Jednou se mi ve škole stala zvláštní věc. Chystala jsem se na odpolední vyučování, ale vzpomněla jsem si, že jsem ve třídě zapoměla list s domácím úkolem. Když jsem vstoupila do třídy, všechny židle byly popadané na zemi. Zvedla jsem je, nechtěla jsem mít problém. Co kdyby to někdo chtěl svést na mě. Když už jsem zvedala poslední židli, uslyšela jsem takové písknutí. Šlo to od stolu paní učitelky. Opatrně jsem přišla blíž a podívala se pod stůl. Seděl tam takový malý tvoreček, který se snažil přetrhat kabely. Když jsem ho chytila, změnil se na křídou, vypadl mi z ruky a někam se zakutálel.

Myslela jsem si, že tím to skončilo, ale druhý den nikdo nemohl najít lepidlo. Paní učitelka se naštvala, myslela si, že jsme to udělali schválně. A když bylo školní hlášení, kde nám pan ředitel hlásil, že po škole pobíhá myš, nic moc jsme neslyšeli, protože rozhlas byl nějak moc potichu. Přišlo mi to, jako by nám někdo dělal schválnosti. V tu chvíli jsem si vzpomněla na včerejší odpoledne, kdy jsem se setkala s tím neznámým tvorem. Pro sebe jsem si ho pojmenovala Onoseto Samoseto. Třeba za všechny ty zvláštnosti může?

Po zbytek týdne se už nic zvláštního nedělo. Řekla jsem si, že tvoreček zmizel a bude klid. Jenže po víkendu jsme přišli do třídy a najednou se rozblíkala světla. Mysleli jsme si, že je to tím, že už jsou stará, nebo že je něco v nepořádku s proudem, ale v ostatních třídách se nic takového nedělo. Bylo to opravdu zvláštní. Asi po deseti minutách ze světla vypadlo

Onoseto Samoseto. Všichni jsme se k němu seběhli a vynadali mu. On najednou zmizel a to bylo naposledy, co jsme ho viděli.

Stella Mühlweiltová, 6. A

Sešitožrout

<u>velikost:</u>	35 cm
<u>věk:</u>	18 let
<u>žije:</u>	v aktovce
<u>čím se živí:</u>	sešity
<u>vzhled:</u>	vypadá jako nenápadná kniha, co umí kousat svými zuby, má velmi dlouhý jazyk a slintá
<u>záliby:</u>	vyměňuje dětem sešity

Příběh:

Žil byl jednou jeden Sešitožrout. Byl to bratranec Ponožkožrouta. Sešitožroutovou nejoblíbenější zábavou je živit se sešity nebo je vyměňovat. Stávalo se tak každou noc v nachystané aktovce. Potichu sešity buď žužlal, ohýbal rohy, dokonce je požíral nebo je jen vyměňoval.

Jednou v noci mě vzbudila naše kočka. Seděla u mé tašky do školy a s něčím si tam hrála. Křikl jsem na ni, ať toho nechá, že chci spát, ale ona nepřestávala. Tak jsem tedy vstal a uviděl, že tou věcí je skřítek Sešitožrout. Zachránil jsem ho před naší kočkou a promluvil mu do duše. V tu chvíli jsem věděl, že za velkým počtem zapomínání stojí on. Řekl jsem mu, že by bylo fajn, kdyby teď pomohl zase on mně. Když mi ohlídá sešity, nepustím k němu naši kočku a ještě jako mlsku mu dovolím, aby si vlezl do skartovačky a nacpal se tam „papírovými špagetami“. Kočce jsem vysvětlil, že má Sešitožrouta nechat na pokoji. A od té doby nám to všem pěkně klapě.

Tomáš Rieger, 7. C

Antiúkoláček

- velikost:** nedá se pořádně určit, nejčastěji vypadá jako kus papíru, já ho objevil v úplně jiné podobě
- věk:** bude žít tak dlouho, dokud budou děti psát domácí úkoly
- žije:** ukrývá se tam, kde se hromadí domácí úkoly, nejčastěji ho lze najít ve školních skříňkách, pod lavicemi, ve školních taškách, někteří tvrdí, že se objevuje i doma, hlavně večer, když si student nechá úkol na stole a jde spát, ráno po něm není ani stopy
- čím se živí:** domácími úkoly, čím lépe napsaný úkol, tím víc mu chutná
- vzhled:** přesný popis neexistuje, když byl naposledy spatřen, připomínal zmačkaný kus papíru, který se pohybuje sám od sebe, má dlouhé, tenké prsty, kterými umí roztrhat sešity nebo vymazat písmena z papíru, místo úst má tmavou prasklinu, která se rozevře, když polyká úkoly
- záliby:** rád dětem bere sešity s úkoly

Příběh:

Každý školák už to někdy zažil. Večer si připraví domácí úkol, dá si ho do tašky a druhý den ve škole zjistí, že prostě zmizel. Učitel tomu nevěří a myslí si, že jsme ho jen zapomněli doma, ale co když za tím stojí něco mnohem děsivějšího?

Můj kamarád Jirka mi zrovna nedávno říkal, že se mu úkol ztratil už několikrát a že to není možné, protože si na něm dává vždycky tolik záležet. Řekl jsem si, že mu pomůžu vypátrat, co za tím je.

Přišel jsem za rodiči, že bych jeden den potřebovat přespat u Jirky, protože spolu děláme na projektu. Naše maminky se domluvily a já mohl hned druhý den u Jirky spát. Ten den jsme ve škole dostali úkoly dva. Jeden z matematiky a druhý z angličtiny. Pracovali jsme na nich společně a měli radost, že zvláště ta angličtina se nám povedla. Sešity jsme schválně nechali ležet na stole. Domluvili jsme se, že zkusíme nespát celou noc. Zhruba po hodině ale na nás dolehla únava, a tak jsme vymysleli, že se v hlídání budeme střídát. S hlídkou jsem začal já.

A netrvalo ani moc dlouho, když jsem uslyšel nějaké šustění, jako když někdo mačká papír. Rozsvítil jsem opatrně mobil a co nevidím. Kus papíru se suno po noze stolu nahoru. Počkal jsem, až se to doplazí až na desku k sešitům. Najednou se to stalo. Byl to fofr. Z podivného listu papíru se vysunuly ruce, které začaly vytrhávat z domácích sešitů listy. Ty se pak ztrácely v úzké šterbině. Stvoření u toho strašně mlaskalo. Už jsem to nevydržel a skočil po něm. Všechno bylo, jak jsem si myslel. Za všemi těmi zmizelými úkoly stál Antiúkoláček.

Začal mě prosit, ať ho pustím, že měl jen velký hlad. Věděl, že Jirka dělá úkoly poctivě, tím pádem budou moc chutné, a tak si vybíral především ty jeho.

Vzbudil jsem rychle Jirku a řekl mu: „Tak tohle stvoření může za ty tvé ztracené úkoly!“ Jirka se začal smát. Měl totiž radost, že není blázen, že úkoly vždy opravdu udělá, že našel příčinu jejich zmizení.

S Antiúkoláčkem jsme se dohodli, že mu budeme na stole nechávat nějaké staré domácí úkoly, na kterých si může pochutnat a ty nové, že nechá být. Tohle tajemství jsme si nechali pro sebe. Kdybychom někomu řekli, co jsme zjistili, stejně by nám nevěřil.

O několik let později se nám podobná věc stala znovu. Zase jsme si na Antiúkoláčka počkali, jen tentokrát vypadal úplně jinak.

Jiří Nesvadba, 7. C

